

Já jsem ten kdo hnán je osudem
přes devatero hor a devatero řek.
Se svou píšťalou, sem věčným tulákem,
mám boty prošlapaný z těch nekonečnejch štrek.

Já jsem ten kdo je věčně sám,
jsem růže mezi trnům, jsem pýrem mezi lnem.
Toulám se od hradeb ke hradbám,
jsem realita, skutečnost i mámení snem.

Já jsem ten kdo nezvaný je host,
každý se mi štítí, nikdo mne nechce znát.
Zavřeli by přede mnou i padací most,
jenže všichni potřebujou deratizovat.

Já jsem ten kdo i k vám zván byl,
primasem a rychtářem, před pár lety kdysi.
U vás bych však zle pochodil,
když měšťani a radní jsou potkani a krysy.